

Ungdommens Samling Folkets Samling.

Johansen & Nielsen, Oslo.

105359

Heim! — Hvilket herlig ord! Finnes det overhodet noe ord i vårt språk som rører slik ved våre innerste følelser som nettopp dette? For noen betyr det livets høyeste lykke, for andre livets dypeste elendighet. Norge har både gode og dårlige heimer, men for oss alle er heimen vår startplass i livet. Vi kan være så fattige eller rike vi bare vil, men alle er vi preget av heimen vår og de forhold som vi der vokste opp under.

I det gamle demokratiske Norge stod foreldrene ofte overfor uløselige problemer hver gang et nytt barn kom til verden. Arbeidsforholdene var usikre. Streiker og lockouter hørte til dagens orden, arbeidsgiver stod mot arbeidstaker, og man visste ikke hvilken dag bedriftens porter ble stengt eller sperret og man selv stod der tilbake uten arbeid og eksistensmuligheter for seg selv og sine barn. Husforholdene var ofte også vanskelige. Det ene kompleks med hybelleiligheter etter det andre skjøt i været, ingen gårdeiere vilde plages med ungeskrik og skitne trapper. At ektefolk under slike omstendigheter nødig satte nye verdensborgere inn i livet, var derfor ganske naturlig. De sosiale misforhold, sosial misunnelse og nytelsessyke førte til at store deler av folket vårt mente at de ikke hadde råd til å ha barn.

At det norske folks liv og framtid derved ble satt på spill var det få som tenkte på. Ut fra sin tillærte liberal-individualistiske innstilling var man seg selv nærmest. Man tenkte på sin egen og sine barns mulige framtid og framtidsmuligheter, men *folkets* framtid var det ingen som ofret en tanke. De som satt med ledelsen gjorde heller ingenting for å rette på forholdene og bringe folkets tanker inn på folkefelleskapets baner. Tvertimot. Gjennom opprettelsen av mødrehygienekontorer landet rundt forsøkte de etter beste evne å hjelpe det norske folket på vegen til biologiske selvmord.

Heller ikke gjorde de noe for å hjelpe fram evnerik, men økonomisk ubemidlet ungdom. Utdannelsen og de ledende stillinger i samfunnet var et privilegium for dem som satt med de fleste pengene og hadde den største bankboka. Barna til bøndene

og arbeiderne var satt utenfor som et slags samfunnets stebarn. Tusener av foreldre måtte med sorg se på at deres barn ikke kunde få den utdannelsen de var berettiget til i kraft av deres anlegg og evner, fordi de selv ikke hadde penger nok til å bekoste deres utdanning. De som var så heldige å komme inn på statens høyere skoler, fikk heller ikke det utbytte av skolegangen som de skulde. Ut fra en misforstått humanisme bevilget Norges Storting penger til innkjøp av lysbilde- og filmapparater til åndssvakeanstaltene, mens landets læreskoler måtte være dem foruten, noe som igjen i tur og orden førte til at det daglige liv i folkeskolen ble kjedelig, fordi det virkelige liv og bildene derfra ble holdt utenfor. Skolen ble på denne måte ikke en del av det levende liv, men en institusjon ved siden av livet.

Yrkesopplæringen av ungdommen var også et sorgelig kapittel. Hvor mange tusener av norsk ungdom som har løpt som visergutter helt til de var 20 år og mer, vet bare den som hadde høve til å se forholdene i våre større byer på nært hold. De fleste måtte til og med være glad for at de kunne få en viserguttjobb. Ingen bedrift hadde nemlig bruk for ungdommen og dens arbeidskraft, da titusener av eldre arbeidere gikk arbeidsløse og selvfølgelig vilde være de første som ble inntatt på arbeidsplassen. Stillingen for ungdommen var også ut fra andre omstendigheter verre enn for de andre. Forholdet var nemlig slik at den som skulde få arbeid, måtte være fagorganisert, og for å bli opptatt i fagorganisasjonen, måtte en ha arbeid. At ungdommen under slike forhold ofte stilte seg uforstående overfor samfunnet og dets daværende ledere, var en selvfølge.

Ungdomsfylkingens veg.

På bakgrunn av disse dystre forhold er det at Nasjonal Samlings Ungdomsfylking er gått til arbeid og kamp for Norges ungdom og dens framtid. Vårt prinsipp er at for Norge er bare det beste godt nok. Derfor lar vi ikke lenger ungdommen som er landets framtid, gå for lut og kaldt vann. Uten hensyn til om foreldrene er rike eller fattige, om de er skipsredere eller husmenn, om de er håndens eller åndens arbeidere vil vi gi *all norsk ungdom den utdanning den har krav på og er berettiget til etter sine evner og medfødte anlegg*. Det som teller i våre rekker er evnen, vilje og kraften til å kjempe og arbeide for Norges sak. *Vi vil et sosialistisk Norge, hvor den enkeltes stil-*

Fra livet i ungdomsfylkingen.

ling og innflytelse er avhengig av den enkeltes innsats og ytelse for folkefellesskapet. Vi kjemper for og praktiserer en *ytelsens sosialisme*.

Dermed er foreldrenes ønsker og mål blitt identiske med Ungdomsfylkingens. Foreldrenes gleder er også våre gleder, og deres sorger er også våre sorger. Deres stolthet og ære er også vår stolthet og ære — en ungdom som er hele folkets stolthet og ære.

Det som den beste delen av det norske folket har drømt om og lengtet fram til, er i dag blitt til virkelighet. I samarbeid med Arbeidernes faglige Landsorganisasjon har vi opprettet *læreguttverksteder*, hvor ungdommen får en faglig yrkesmessig utdanning som gjør dem kvalifiserte for det fineste fagarbeid. Landets sosialminister har gitt oss vårt ledemotiv: Vi må bli et fagfolk, et kvalitetsfolk. Det er denne linje vi i dag arbeider etter. I samarbeid med de norske foreldre og de ledende myndigheter skal vi på alle områder finne fram til den beste løsning for all norsk ungdom. Allerede nå har regjeringen satt ut i livet ungdomsfylkingens gamle ønske om et *institutt for yrkesrettledning for ungdommen*, slik at dens evner og krefter her kommer til full utnyttelse i folkets tjeneste og hver gutt og jente kommer på den rette plassen i livet i samsvar med den enkeltes evner og spesielle interesser. Vegen vi går er klar, og hver dag gjør vi et skritt videre på veggen mot et sosialistisk Norge. Lovene som beskytter ungdommen på arbeidsplassene er blitt utvidet og forbedret og arbeidet med en sosiallovgivning som skal omfatte all norsk ungdom går mot sin avslutning. Videre er en *norsk lærlingelov* allerede planlagt.

Ungdommen er i dag sikret arbeid. Streiker og lockouter forekommer ikke lenger, og bedriftenes og fabrikkens maskiner går for full damp sely om de tidligere ledere tok med seg gullet, da de reiste sin veg.

Ungdomsfylkingens gamle ønske om opprettelse av *statsgymnasier* hvor evnerik norsk ungdom kan få en høyere utdanning uten hensyn til foreldrenes økonomiske stilling, er også gått i oppfyllelse. To statsgymnasier er allerede opprettet, og flere er planlagt. Her får da ungdommen den utdanning den er berettiget til etter sine evner og anlegg. En milepel på veggen til en fullgod utdanning av all ungdom er dermed passert og tusener av norske foreldres ønsker dermed gått i oppfyllelse.

Det ligger i dag derfor til foreldrene selv om de evner og anlegg de har gitt sine barn i voggeløp, skal komme til full utfoldelse eller ikke. Mulighetene står i dag åpne som aldri før i norsk historie. Ved Ungdomsfylkingens og statens hjelp kan i dag

den fattigste gutt eller jente stige opp til de høyeste stillinger i staten, forutsatt at vedkommende gutt eller jente bare har evnen og viljen til det. *De norske foreldre som har erkjent sine barns evner og anlegg, begår derfor en forbrytelse mot sine egne barn hvis de i dag ikke leder dem fram til det rette yrke og gir dem den mulighet for utfoldelse av evner og krefter som ungdommen lengter etter.*

Det er ungdommens vilje til å dyktiggjøre seg og til å tjene folkefellesskapet som det nye Norge bygger sin framtid på. Vi vil en *total dyktiggjøring* av all norsk ungdom. Bare derved kan vi skape arbeidende personligheter, bare derved kan vi høyne den enkelte gutts og jentes verdi for folkefellesskapet. Det er folkefellesskapets vilje til å hjelpe ungdommen parret med ungdommens egen vilje til å dyktiggjøre seg som fører til utfoldelsen av alle ungdommens evner og krefter og som skal sikre vårt land og vårt folk den plass det er berettiget til i folkens store fellesskap. *De foreldre som i dag stenger sine barn ute fra de muligheter det nye Norge byr ungdommen, begår derfor ikke alene en forbrytelse mot sine egne barn, men også mot sitt folks framtid, mot sin egen mor, mot Norge.*

Dette gjelder ikke minst de unges deltagelse i selve Ungdomsfylkingen. Det norske folk står foran en stor framtid. Uhyre oppgaver venter på sin løsning. Ungdomsfylkingen ser i hver norsk gutt og jente en medarbeider i denne oppgaven og hver familie som en kraftkilde av avgjørende betydning for folkets framtid. Ingen evner og anlegg må derfor i dag gå tapt eller forkrøples, men bringes til full utfoldelse.

Og hvor kan ungdommens evner og krefter utfolde seg bedre, og rikere enn nettopp gjennom Ungdomsfylkingen? Hver far og mor vet at når deres barn når opp i en viss alder, begynner de så søke ut over heimens rammer for å finne kamerater å leike med. Det er en indre medfødt trang hos hver gutt og jente at de søker etter omgang og kameratskap med jevnaldrende. Sammen danner de klikker og lag som holder sammen i tykt og tynt. Hvor sterkt barna føler seg knyttet til denne kameratskapskretsen, kan enhver mor fortelle som forsøker å få sine barn inn til middagsmaten.

Ungdomsfylkingen stiller derfor ikke noe urettferdig krav til foreldrene når vi vil at all norsk ungdom skal samles i våre rekker. *Ungdomsfylkingen oppfyller toertimot en medfødt trang hos de unge selv til å samle seg i egne lag i sin egen organisasjon.* Ungdommen er ikke voksne mennesker i miniatyrutgaver. Den vil forme seg sin egen verden og skape forhold som er i samsvar med dem selv. Ungdomsfylkingen er nettopp

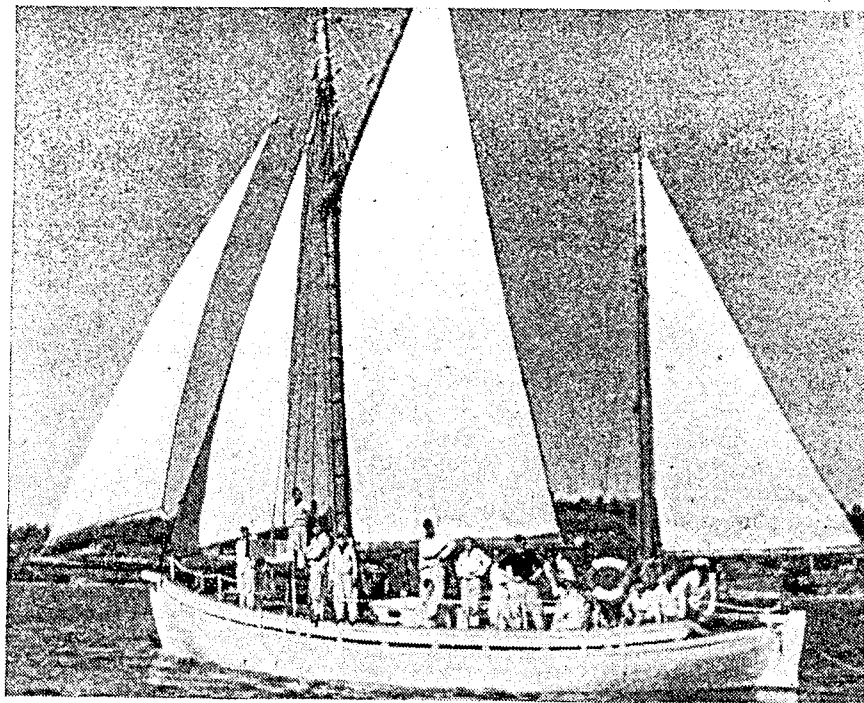
slik en ungdommens verden, *skapt av ungdom for ungdom*.
Dens ånd er ungdommens ånd, dens liv er ungdommens liv.

Å holde ungdommen borte fra Ungdomsfylkingen vil derfor i virkeligheten si det samme som å holde fuglen borte fra skogen og fisken borte fra sjøen. Alle må vi leve i en verden som er i samsvar med vårt eget indre liv, ellers går vi til grunne.

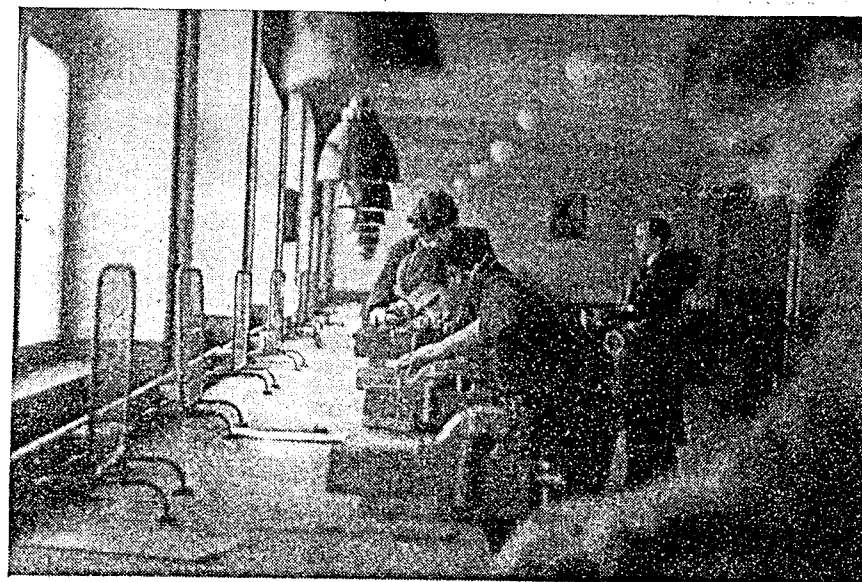
Det er derfor foreldrenes oppgave å sørge for et mest mulig intimt samarbeid med Ungdomsfylkingen, slik at Ungdomsfylkingen, ungdommens egen verden, kan få de rikeste utviklingsmuligheter og anta de former og få de førere som tjener det norske folket til ære og evig liv. Det er dermed et ufravikelig krav at foreldrenes oppdragelse av barna står i samklang med den oppfostring Ungdomsfylkingen gir de unge. Foreldrenes oppgave består i å forberede jordbunnen og allerede innenfor heimens ramme utvikle og pleie barnas selvoppfostringstrang. Ungdomsfylkingen skal utvikle og styrke denne ungdommens selvoppfostringstrang videre for dermed å kunne gi Norge de førere som trengs for de kommende store oppgaver.

Ungdomsfylkingen og foreldrene må derfor stå i den nøyeste kontakt med hverandre og sammen med skolen gi de unge den utdanning og oppfostring tiden krever. Målet og retningen må være den samme for alle parter. Det er kreftenes harmoniske samspill som skal føre til det store resultat: En sunn, sterk og harmonisk ungdom, fylt av viljen til å arbeide for Norges sak. To kunstnere som maler på det samme bilde, må stå i den mest intime forbindelse med hverandre hvis bildet skal bli vellykket. Slik er det også med foreldre og Ungdomsfylkingen: *Kreftene må samkjøres til felles innsats for felles mål.* Ungdommens og folkets framtid krever det av oss i dag. Hvis foreldrene svikter eller ikke er sin oppgave innenfor rammen av ungdomsoppdragelsen voksen, vil ungdommen aldri kunne nå fram til de ytelser som ungdommen kan og bør nå fram til.

Skal dette lykkes helt ut må såvel foreldre som ungdommen ta til å vokse seg utover sin snevre egoistiske krets og begynne å tenke som *folkefeller*. Fedrelandet må vokse seg inn i hjertet av hver norsk mann og kvinne, hver gutt og jente og bringe tanker, følelser og lengsler inn på de baner som tjener til folkets og ungdommens beste. *Og hvor kan dette skje bedre enn nettopp i og gjennom Ungdomsfylkingen?* På våre lagmøter og kameratkvelder, gjennom troppens og lagets turer og leirer i skog og mark, gjennom Unghirdmarinens seilas mellom holmer og skjær vokser kameratskapets og fellesskapets tanker og følelser inn i hver gutt og jente og bringer fedrelandet nærmere og rikere inn på dem enn noensinne før. *Ungdommen vokser med*

Friluft og arbeid.

sine opplevelser. Og det er nettopp de rike opplevelsene ute i vår frie natur som gir ungdommen de største verdiene i livet. Det er her Ungdomsfylkingen har sin største oppgave. Det er tjenesten, slitet og arbeidet ute i den frie natur som gir virkelige opplevelser, ikke at man går en liten søndagstur og legger seg ned og soler seg på det første og beste stedet en finner. Det er de opplevelsene ungdommen erobrer seg gjennom arbeid og innsats, som har verdi, alle andre opplevelser blir ved siden av disse verdiløse.

Også utdannelsen av lederne og førerne i Ungdomsfylkingen foregår mest mulig ute i det fri. Gjennom **Norsk Førerfostring** og våre mange andre skoler og kurs for å utdanne kvalifiserte førere for ungdommen, gjennomgår førerne selv det som kreves for å kunne lede og føre ungdom. *Og vi vet at vi med foreldrenes velvilje og gjennom vår utøvelse av de beste og skoleringsen av disse skal nå fram til å skaffe den norske ungdommen førere som vi kan være stolte av.* Vi vet at der stilles store krav til våre ledere, men vi er overbevist om at vi gjennom utvalg og skoling av de beste til enhver tid skal kunne fylle de kravene som stilles til oss.

Ungdomsfylkingen har også sine *spesialavdelinger*: Ung-hirdmarinen, Landtjenesten og Flykorpset. *Ung-hirdmarinens* oppgave er å gi guttene anledning til å utfolde lysten til å ferdes på sjøen og sørge for den sjømannsmessige opplæring av våre framtidige sjømenn for derved å kunne hevde Norges tradisjoner som verdens fremste sjøfarende nasjon. Ung-hirdmarinen driver derfor først og fremst en sjøverneidrettslig opplæring som omfatter roing, seilas, knoping, spleising, signalering, navigasjon, svømming, gymnastikk, turn o.s.v. Skytning, sikteøvelser, rapport og meldevesen inngår selvsagt også i øvelsene. Opplæringen foregår tildels på guttenes heimsted og tildels på Ung-hirdmarinens øvelsesstasjon Granholmen ved Sandefjord. Også her settes det store krav til førerne. Bare de beste er gode nok. Ung-hirdmarinen har således for et år siden satt i gang en instruktørskole hvor førerne får en omfattende og allsidig opplæring og utdanning. Det er en hard skole de framtidige Ung-hirdmarineførere må gjennomgå. Det kan være nok å nevne at de i løpet av tre år skal ha avlagt eksamener som svarer til skipsførereksamen, realartium og nederste avdeling ved statens gymnastikkskole.

Gjennom *Landtjenesten* føres ungdommen tilbake til jorda og arbeidet med den. Alle norske gutter og jenter mellom 14 og 18 år kan søke om å få delta i en Landtjenesteleir. I hver leir er det fra 10—20 deltakere og disse sendes da hver dag ut på gårdene

som ligger i nærheten for å delta i det forefallende arbeide på gården både ute og inne. Etter at arbeidet er slutt for dagen samles man igjen hver kveld i leiren. Her veksler det mellom teoretisk yrkesopplæring, idrett, gymnastikk, sang, leik og kameratkvelder.

Etter et års tjeneste kan en selv bestemme om en vil slutte eller utdanne seg videre innenfor Landtjenestens arbeidsområder. I siste tilfelle deltar en nok et år i en leir for «to-årige» hvor en da blir utdannet videre. Det tredje året tilbringer en så som læregutt/jente på en mønstergyldig drevet gård, gartneri eller lign. Den avsluttende fageksamen tar en så i det fjerde læreåret på en landbruksskole, skogskole, hagebruksskole, husmørskole og lign. Selve førerutdannelsen i Landtjenesten foregår på den måte at de som finnes skikket til det blir opptatt på Norges Landtjenestes skole som varer i 9 mndr. Etter å ha gjennomgått skolen og i praksis ha vist sine evner som Landtjenesteførere får også disse sin faglige utdanning. De beste kan nå fram til den høyeste utdanning i jordbruket.

Ungdommens samling er folkets samling.

Ungdommens enhet er folkets enhet.

Den norske ungdommen har vært splittet i så altfor mange organisasjoner og foreninger. Vi hadde før krigen kom og feide alt det gamle overende, Unge Høyre og Unge Venstre, vi hadde Arbeidernes Ungdomsfylking og bondeungdomslagene, speiderne og kristelige foreninger av alle avskygninger. Oppgavene som disse organisasjonene hadde på sitt program, var altfor snevre til at de kunne omfatte all norsk ungdom, og for å oppnå et større eller mindre antall nye medlemmer bekjempet de ofte hverandre innbyrdes. *En samling av all norsk ungdom i en eneste organisasjon synes å være en altfor dristig tanke som ikke hadde noe med det virkelige liv å gjøre.* De som satt med ledelsen, hadde heller ikke noe imot at det fortsatte i det gamle gjenge. Slik som de drev sin splitt- og herskpolitikk med Norges arbeidere og bønder, slik drev de også sitt spill med Norges ungdom. En samling av all norsk ungdom under felles faner vilde medføre en fare for at de selv måtte trekke seg tilbake fra sine høye taburetter. *Ungdommen selv var imidlertid klar over at før eller senere måtte de finne seg selv, skape sin egen ungdommens organisasjon som skulde omfatte all norsk ungdom og samle seg til felles innsats for felles oppgaver og mål.*

I dag er denne ungdomsorganisasjon som skal samle all norsk ungdom i nåtid og framtid blitt til virkelighet, Nasjonal Samlings Ungdomsfylking. Ungdommens enhet er folkets enhet, ungdommens samling betyr en nasjonal samling. Norge har ikke lenger råd til å la sin ungdom være splittet opp i foreninger av alle avskygninger med alle slags mere eller mindre sekteriske mål. I Nasjonal Samlings Ungdomsfylking skal derfor all norsk ungdom samles, enten som medlemmer eller som tjenestegjørende i den nasjonale ungdomstjeneste. Bare på denne måte kan vi få i stand den samling som nasjonens forlatte fane som igjen skal gjøre Norge fritt og stort.

Ungdommen holdt faktisk på å bli rotløs i sitt eget folk. Millioner av eksemplarer av alle slags utenlandske romaner og historier og tegneserier oversvømmet landet vårt. Hundrevis av amerikanske gangsterfilmer bød ungdommen i byene den eneste form for underholdning. *Ingen våget å hevde den tanke at Norge selv skulde lage sine egne filmer til oppdragelse og underholdning av norsk ungdom.* Også andre sider av landets fornøynessliv var preget av det samme. Jo villere negersving man kunde danse, jo mere utenlandsk hot og jazz man kunde by ungdommen, desto bedre mente man det var. Ja, man gikk endog så langt at man satte utenlandske navn på sine egne norske barn. De norske navnene var ikke bra nok lenger, no skulde ungene hete Willy og Wallis, Johannes og Martha, Viktor og Rosa. Og det verste var at ingen hevet en stemme til selvforsvar. Folk og land lå åndelig og moralsk forsvarsløst, og alt det fremmede ble hilst hjertelig velkommen.

Forholdene var heller ikke bedre når det gjaldt landets rent militære forsvar. På moene arbeidet kommunistiske oppviglere med flyveblad og annenslags antimilitær agitasjon, og viljen hos den norske ungdommen til å verge sitt land ble stadig mindre og mindre. En stor del av ungdommen var allerede blitt militærnektende, bevilgningene til forsvaret ble stadig innskrenket, og landet lå fullstendig åpent for alle som vilde trenge inn.

Vi i Ungdomsfylkingen har alltid gått og går fremdeles den motsatte veg. På våre lagmøter får ungdommen en nasjonal oppfostring som hindrer at ungdommens sinn blir lagt åpent og forsvarsløst overfor skadelige fremmede påvirkninger. I den kulturelle undervisning lærer vi de unge å vende seg mot sitt eget folks historie og der søke kraft til å begynne et nytt liv i samsvar med vårt folks ære, våre tradisjoner og de krav som tiden i dag stiller vår ungdom overfor. De siste tiårenes internasjonale innflytelse på vårt folk og på vår ungdom var så sterk at folk i alminnelighet og ungdommen i særdeleshet hadde tapt

forbindelsen med det som var norsk, ja *de visste ikke lenger hva som var norsk og hva som var «framand rekarved».* De kunde ikke lenger skille mellom det onde og det gode.

I Ungdomsfylkingen gir vi derfor ungdommen en opplæring som sømmer seg det norske folk. Vi fører dem vekk fra misseromanene og inn i den norske litteraturens rike verden. Gjennom våre norske bøker taler våre største åndshøvdinger til ungdommen på et språk som de forstår og som er deres eget og lærer dem hva som er verdensviljens mening og mål med folket vårt. *Norges ungdom er for hellig til at den skal læres opp til svingmentalitet og gangsterromantikk.* Gjennom folkeviseleiken, folkevisene og folkedansen fører vi den norske ungdommen inn i norsk rytme og lærer den norske bevegelser. Våre bakker og våre fjell har lært oss å gå og bevege oss som det sømmer seg nordmenn.

I våre verneidrettsleirer får guttene en vernesportsmessig opplæring. Her lærer de å greie seg ute i terrenget og ta seg fram ved egen hjelp. Her dyrker de sport og lærer å håndtere et gevær, kort sagt alt slikt som en norsk gutt-interesserer seg for.

I landtjenesteleirene lærer de unge å bli glad i jorda og arbeidet med den, i Unghirdmarinen lærer de å bli glad i sjølivet og mestre de oppgaver sjøen byr folket vårt. Utallige mu-

ligheter ligger gjennom Ungdomsfylkingen åpne for all sunn norsk ungdom. *Overalt er det evner som utvikles, sanser som blir skjerpet og viljer, sener og muskler som blir stålsatt. Og det er nettopp det ungdommen vil — —*

Kanskje det viktigste av alt er at ungdommen i og gjennom Ungdomsfylkingen *vinner igjen troen på seg selv og sitt folk*. De forstår at det norske folket har en misjon å utføre i verdenshistorien. Gjennom dette lærer de også å forstå at heimen er den viktigste grunncelle i folket, som alt må bygge på om verket skal lykkes. Respekten og hjelsomheten overfor foreldrene vokser for hver dag som de lever seg mere og mere inn i det nye syn på heimen og folket og de oppgaver som ligger foran dem og venter på sin løsning.

De vet at de står overfor en ny tidsalder i menneskenes historie — *de dyktiges tidsalder*. De vet at mulighetene står åpne foran dem, de vet det er bare å ta fatt, de vet at bare de dyktige vil kunne sette seg igjennom og nå til topps.

Det er foreldrenes oppgave å hjelpe til med at så skjer.